

— Въ „Краски и Драски“ — има много лирическа поезия, подсолена съ тънка сатира; стиховетѣ сж музикални, ритмитѣ по-богати отъ Рюккертовитѣ... Жално, че не владѣѣж стихъ, та съмъ принуденъ въ прозаически прѣводъ...

Азъ просто се срамѣхъ. Гипсовата Диана даже се исчърви!

„Лирическа поезия? „стихове музикални?“, „богати ритми“ — въ „Драски и Шарки?“ Бай Маргаритовъ! да вървимъ въ Корея!

Това нѣщо си мисляхъ само, защото по бихъ ималъ куражъ да дръпна вжжето на нѣкой невинно осжданъ въ Черната-Джамия, нежели да посрамж Маргаритова — за една отъ най-безочливитѣ, най-безцѣлнитѣ и най-непонятнитѣ лъжи, каквито сж се лѣгали въ тоя лѣжовенъ свѣтъ!

Азъ търсяхъ срѣдство да се раздѣлимъ по-скоро, да спасж и него и себе си отъ нетърпимо гламавото положение. Понеже Корея не помогна, азъ, по едно вдъхновение, обърнахъ се за помощъ къмъ часовника си. О щастие, минуваше дванайсетъ! Обѣдъ!

— Сбогомъ!

— Сбогомъ!

Опростихме се. Той тръгна.

Но азъ си неотидохъ веднага.

Азъ дълго мислихъ изъ аллеитѣ за това произшествие. Какво накара този добъръ, културенъ, несъмнѣнно уменъ човѣкъ, да скрои такова грубо и безсмислено ласкателство, подплатено съ нагла лѣжа? Защо му бѣше тоя вратоломенъ рискъ, изъ койго нравствения му човѣкъ излѣзе прѣдъ мене дребенъ, пошлъ, до сълзи нищоженъ? Врождено ли подмилкване, или работѣлство безпрѣдмѣтно? Той не очакваше никаква услуга, ни облага отъ мене, за